

Alle data van het eerste experiment zijn verzameld in b.v. een enkel ruisfragment van 500 ms. Zo'n aanpak laat een nauwkeurige meting en data-analyse toe, maar heeft het nadeel dat de data enigszins 'anecdotisch' zijn: niets garandeert dat het gekozen ruisfragment in een of ander opzicht speciaal is, en niet de maskeerende eigenschappen vertoont van het ensemble waar het uit getrokken is. In een tweede experiment werd een grote hoeveelheid verschillende *frozen-noises* als maskeerders gebruikt. Het doel was uit te zoeken of het fase-effect generaliseerbaar is. Twee soorten ruismaskeerders werden gebruikt: een laagfrequent (0-800 Hz) variant en een hoogfrequent (1000-2000 Hz) variant. Voor ieder ruisfragment werd de drempel van een 900 Hz testsignaal gemeten met slechts twee waarden van de signaalfase: 0 en 180 graden.

Een variantie-analyse toonde aan dat het effect van testsignaalfase significant was in het geval van de hoogfrequent, maar niet in het geval van de laagfrequent maskeerder. Het fase-effect wordt dus niet veroorzaakt door een of andere eigenaardigheid van het unieke ruisfragment dat in het experiment gebruikt werd.

Het experimentele werk beschreven in Hoofdstukken 3 en 4 geeft aanleiding tot een aantal conclusies m.b.t. de verschillende maskeereffecten van tonen en ruis. Het relatief lineaire maskeergedrag van ruis is een afwijking van de 'niet-lineaire standaard' van de tonale maskeerders, in die zin dat het veroorzaakt wordt door specifieke eigenschappen van de ruis. Deze specifieke determinanten van ruismasking zijn totaal verschillend voor 'opwaartse' en 'neerwaartse' masking, d.w.z., masking van frequenties boven resp. beneden het spectrum van de maskeerder.

Na deze analyse van de verschillen tussen ruis en tonen als maskeerders keren we terug naar de oorspronkelijke vraag: "wat ontbreekt er aan het vermogenspectrummodel van masking?" Het antwoord is simpelweg dat het model geen van de twee aspecten van ruismaskeerders incorporeert, die zo bepalend zijn gebleken voor de masking: omhullende-fluctuaties van de maskeerder en vervormingsproducten. Paradoxaal genoeg beschrijft het model de data van ruismaskeerders beter dan die van masking door tonen. Dit doet vermoeden dat tenminste één van de 'speciale effecten' van ruismaskeerders een rol hebben gespeeld in de *notched-noise* experimenten waaruit de auditieve filters zijn afgeleid. Indirect beperken deze observaties het toepassingsbereik van het vermogenspectrum van masking. Meer algemeen ondermijnen ze de graad van realiteit die kan worden toegekend aan auditieve filters, want als ze niet betrouwbaar gemeten kunnen worden, dan bestaan ze niet.